

Třetí kapitola se zaměřuje na vyloučení Úmluvy. Autor by se měl při ústní obhajobě vyslovit k otázce, zda stále ještě považuje za vhodné, aby ČR setrvala na výhradě ve vztahu k čl. 1/1 lit. b) VÚ (ke s. 18). Autor by mohl vyjádřit i své stanovisko k tomu, zda lze VÚ považovat za součást *legis mercatoriae* (ke s. 56). Čtvrtá kapitola se zabývá zajímavou otázkou interpretace Úmluvy se záměrem ilustrovat rozdílné výklady i jejich důvody. Osobně mne zaujala pátá část, kde autor zkoumá problematiku dobré víry, tato část by si jistě zasloužila zveřejnění. Šestá kapitola se věnuje mezerám v Úmluvě a způsobech jejich vyplnění, i tato otázka je aktuální a není řešena shodně. Sedmá část se snaží vymezit vztah Úmluvy a Zásad Unidroit a vztah Úmluvy a INCOTERMS. Osmá část upozorňuje na souvislosti mezi úpravou v Nařízení Brusel I a Vídeňskou úmluvou a dalšími instrumenty při vymezování místa plnění smlouvy, což je problematika, které se začíná naše literatura věnovat rovněž až v poslední době. Devátou částí je Závěr, v němž autor sám uvádí, že zatímco část 2. a 3. práce se nezdá z právního hlediska problematickou, část 7. a 8. je svým pojetím „novinkou“ a prvním příspěvkem svého druhu do české právní praxe a teorie. K tomu snad lze poznamenat, že již existují kvalitní disertační práce, které se zabývaly např. mezerami v úpravě VÚ (David Lejček) aj. Osobně mne velmi mrzí, že autor cituje řadu zahraničních autorů, ale téměř úplně zapomíná na průkopníka právní úpravy mezinárodní kupní smlouvy, JUDr. Ludvíka Kopáče, který se za Československo velmi aktivně a intenzivně účastnil příprav VÚ a dodnes na něj v UNCITRALu vzpomínají s velkou úctou a vážností.

Práce používá literaturu českou i zahraniční, pracuje i s internetovými zdroji, což je potřebné zvláště ocenit. V práci je řada gramatických prohrěšků (např. „lex cause“ – dokonce *passim*).

Rigorózní práci hodnotím přes naznačené připomínky pozitivně, autor prokázal samostatnost myšlení, schopnost pracovat s původními prameny i s literaturou. Práci proto doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Alešovi Minaříkovi přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.

V Praze dne 6.2.2008

Posudek oponentky

na rigorózní práci Mgr. Aleše Minaříka

**„Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží – aplikace,
vyloučení, interpretace a vyplnění mezer úpravy s akcentací zásady dobré
víry a využití dalších pramenů práva mezinárodního“**

Rigorózní práce je věnována aktuálním otázkám mezinárodní kupní smlouvy a možná i obecněji mezinárodních obchodních kontraktů z hlediska různých pramenů právní regulace. Autor se zaměřuje především na Vídeňskou úmluvu o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, přihlíží však i k dalším instrumentům, jako jsou Zásady Unidroit, Principy evropského smluvního práva, INCOTERMS, aj. Záměrem autora, jak píše v Úvodu a části 1.1.

„Rozvržení a systematika této práce“, je na základě podrobného rozboru Vídeňské úmluvy (VÚ) ukázat, že není možný izolovaný přístup k jednotlivým ustanovením, čistě pozitivistický přístup k výkladu, ale že nosnou myšlenkou je podpora samotného používání přímé úpravy v největším možném počtu případů. Cílem práce je objasnit principy aplikace a výkladu VÚ a tlumočit přístupy v jednotlivých smluvních státech (s. 5). Autor shromáždil značné množství nejen literatury, převážně zahraniční, ale i judikátů, které vhodně ilustrují rozdílné přístupy a stanoviska k některým otázkám VÚ, které se objevují v teorii a v praxi.

Autor svou práci, která rozsahem výrazně přesahuje i požadovaný rozsah práce disertační (203 stran bez literatury a obsahu), rozvrhl do devíti kapitol, z nichž první kapitola je Úvodem a poslední Závěrem, struktura práce je poměrně logická a přehledná, i když práci by nepochybně prospělo určité zestručnění nebo soustředění se na vybraný problém, který by autor mohl prozkoumat do hloubky.

Po první kapitole, Úvodu, se druhá kapitola zabývá rozsahem působnosti a vymezení VÚ. Autor rozlišuje působnost osobní, místní, časovou a věcnou. K tomu musím poznamenat, že mi není zcela jasné, co autor rozumí pod názvem „osobní působnost“ (ke s. 11-12). Je zde směřováno několik otázek – od rozsahu aplikace VÚ ve smyslu jejího čl. 1, až po to, co autor nazývá „širším pojetím“, což jsou otázky osobního statutu a náležitosti projevu vůle (?). To jsou otázky podstatně odlišné. Nechci brát autorovi jeho názor, ale tuto otázku by měl upřesnit, zejména pokud práci nebo její části hodlá publikovat.